

Arrest

nr. 141 322 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Guineese nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 2001 te Sare Boydho. Je bent van Peul afkomst. Toen je vier jaar oud was viel je in het vuur. Daardoor moest je arm afgezet worden. Later toen je zes of zeven jaar oud was ging je één dag naar school maar stopte omdat de kinderen je uitlachten en marginaliseerden. Je moeder was gehuwd met (M.C.), een militair. Aanvankelijk dacht je dat hij je vader was maar later bleek je vader (S.D.) te zijn, met wie je moeder een relatie had gehad. Toen je moeder ruzie had met haar schoonzus vertelde die aan haar broer dat jij niet zijn dochter bent. Hij werd kwaad en smeed zich op je moeder. Ze werd geslagen. Ook jij kreeg een oorvijg. Je werd vervolgens opgesloten in een kamer terwijl je moeder verder geslagen werd. Je tante liet je uiteindelijk

uit de kamer en bracht je bij je moeder. Je moeder bracht je naar een man die je naar je echte vader bracht. Eind december 2012 verliet je Guinée samen met je vader (S.D.) (CG 12/23276). Op 28 december 2012 diende je vader voor zichzelf en voor jou een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Op 30 juni 2014 diende je in je eigen naam een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

Je verklaarde niet terug te kunnen en te willen naar Guinée omdat je vreest dat (M.C.) jou en je echte vader zal doden.

Je legde geen documenten voor ter ondersteuning van je asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van de relevante elementen uit je asielaanvraag wordt geconcludeerd dat je er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je je asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door je vader, (S.D.). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen (zie beslissing van het CGVS in het administratieve dossier, alsook het verslag van het gehoor van je vader op het CGVS, dd.6 november 2013). Er werd besloten dat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn verklaringen met betrekking tot zijn vrees voor vervolging door (M.C.) omdat hij een kind verwekt zou hebben bij je moeder. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie arrest van de RvV in het administratieve dossier). Bijgevolg kan ook wat jou betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

Bovendien kunnen ook bij je eigen verklaringen een aantal vraagtekens geplaatst worden die de geloofwaardigheid van het door je vader en jou ingeroepen asielmotief verder ondermijnen.

Zo rijzen er twijfels met betrekking tot de geloofwaardigheid van je verklaringen aangaande je gezinssituatie in Guinée en de omstandigheden waarin je opgroeide bij je adoptieve vader (M.C.) die later niet je echte vader bleek te zijn. Je was immers niet in staat een aantal basisgegevens te verschaffen van de man van wie je steeds hebt gedacht dat het je vader was, die je opvoedde als zijn eigen dochter en bij wie je woonde vanaf je geboorte. Je wist niet wanneer zijn ouders, jouw vermeende grootouders, overleden waren (zie gehoorverslag Commissariaatgeneraal, dd.30 juli 2014, hierna CGVS, p.7). Je wist niet of hij ooms of tantes had (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Je kon slechts twee namen van vrienden van je adoptieve vader geven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Je wist niet of deze vrienden kinderen hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gezien je je hele leven bij deze man woonde en hem beschouwde als je vader mag redelijkerwijs, rekening houdende met je jeugdige leeftijd, wel van je verwacht worden dat je beter op de hoogte zou zijn. Dit was duidelijk niet het geval.

Je verklaarde verder slechts één dag school gelopen te hebben in de periode dat je opgroeide bij (M.C.). Je vertelde dat toen je zes of zeven was je één dag school liep maar dat je verder geen school liep omdat de kinderen je uitlachten met je arm (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Je zei dat je ook thuis geen les gekregen hebt (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Dit is totaal niet geloofwaardig daar uit je verklaringen verder blijkt dat je in België een jaar in de OKAN-klas zat om de Nederlandse taal te leren en dat je volgend jaar in het tweede middelbaar zou instappen (zie gehoorverslag CGVS, p.3), hetgeen totaal niet aannemelijk zou zijn als je inderdaad nooit school gelopen had of les hebt gehad. Dit komt je geloofwaardigheid niet ten goed.

Je was niet in het bezit van enig document dat je identiteit en je relaas kan staven.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in je land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinée eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische gewelddaden en andere gelijkaardige daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de Guinese politie, naar aanleiding van betogingen van politieke aard. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste oppositiepartijen omwille van de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze parlementsverkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013. De definitieve resultaten, namelijk de overwinning van de Rassemblement du peuple de Guinée (RPG) en zijn bondgenoten, werden in november 2013 door het Hooggerechtshof geldig verklaard. Sinds januari van dat jaar zetelen de oppositiepartijen binnen de nieuwe Nationale Vergadering die werd ingevoerd, met uitzondering van de Parti de l'espoir pour le développement national (PEDN) van Lansana Kouyaté. Sindsdien viel er geen enkel belangrijk incident meer op te tekenen. De volledige resultaten zijn inmiddels definitief.

Sinds 2014 waren er verschillende betogingen evenals een stakingsbeweging. Sommige betogingen hebben aanleiding gegeven tot enkele confrontaties die verschillende gewonden hebben veroorzaakt, maar andere betogingen zijn echter rustig verlopen.

Artikel 48/4 §2 c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kan worden als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan van een gewapend conflict aan. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie bestaat in het land. **In het licht van al deze elementen moet men derhalve besluiten dat we op dit moment in Guinee niet worden geconfronteerd met een situatie die binnen het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 c** (zie farde « Landeninformatie », COI Focus "Guinee: Veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4, 57/7bis en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4.1 en 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In onderhavig verzoekschrift vangt verzoekster aan als volgt:

"De raadsman van verzoekende partij wenst echter de volgende opmerkingen te maken , die ook centraal staan om het relaas van verzoekende partij te begrijpen en haar personalia beter aan te kaarten;

- Verzoekende partij is een 13 jarig meisje dat zwaar fysiek gehandicapt is vermits zij in haar kinderjaren van een arm geamputeerd werd tengevolge van te zware brandwonden;*
- Het is een kind dat hierdoor geen kinderjaren heeft gekend en dat reeds fysiek en psychologisch ernstig aangetast werd.*
- In parallel heeft zij een voor haar leeftijd buitengewone maturiteit ontwikkeld en een heel sterk karakter opgebouwd alsmede een enorm aanpassingsvermogen*
- Het meisje heeft haar land verlaten met de Heer (S.D.) die haar als haar biologische vader werd voorgesteld maar die zij eerder in haar thuisland, niet kende.*
- Na haar aankomst in België heeft het meisje het overlijden van haar moeder, waarbij zij grootgebracht werd, vernomen;*
- Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze cruciale elementen totaal voorbij gaat en hieromtrent helemaal geen onderzoek geleid heeft alvorens zijn beslissing te treffen ;"*

Verzoekster meent dat het totaal vreemd is dat zij niet werd gehoord in de asielpcedure die haar vader, (S.D.), opstartte, vermits haar vader zich met het kind had aangeboden op de Dienst Vreemdelingenzaken en meteen werd aangegeven dat vader en dochter elkaar niet kenden. Verzoekster heeft daarenboven haar eigen beweegredenen om een asielaanvraag in te leiden en werd persoonlijk vervolgd. Zij stelt dat de negatieve afsluiting van de asielaanvraag van haar vader geen negatieve impact mag hebben op haar eigen asielaanvraag. Daarbij merkt zij op dat zij op vijfjarige leeftijd zware brandwonden opliep, die leidden tot de amputatie van haar rechter arm en brandletsels op de borst. Zij vernam van (M.C.) dat haar ongeval een straf was voor de fouten van haar moeder.

Vervolgens stelt verzoekster dat de vragen die zij met betrekking tot (M.C.) niet kon beantwoorden, niet van aard zijn om het asielrelaas te weigeren en de bestreden beslissing te ondersteunen. Zij wist dat de

ouders van (M.C.) niet meer leefden, maar wist niet wanneer zij overleden. Zij heeft de ouders van (M.C.) nooit gekend. Evenmin kent zij personen die haar als broers of zussen van (M.C.) werden voorgesteld of waar zij bij op bezoek zou zijn gegaan, doch zij wist dat het bestaan van broers of zussen niet uit te sluiten was, reden waarom zij stelde dat zij niet wist of (M.C.) broers of zussen had. Verder wijst verzoekster erop dat zij als meisje in een ruraal gebied in Guinee heel moeilijk een echtgenoot zou vinden en dat de vrees bestaat dat zij ten laste blijft van haar ouders zonder veel te kunnen bijdragen in het huishouden. Zij stelt dat (M.C.) haar daardoor onverschillig behandelde. Wanneer er bezoek was, bleef zij op haar kamer. Zij stelt weinig contact te hebben gehad met vrienden van haar ouders en nog minder met die hun kinderen.

Verder voert verzoekster aan dat het CGVS, wat betreft haar studies, tot conclusies komt louter op basis van haar verklaringen, zonder enige informatiebron nopens het OKAN-klassysteem in Vlaanderen. Onder verwijzing naar informatie dienaangaande stelt zij dat de jongere na één jaar in het OKAN-systeem tot het middelbaar wordt toegelaten, ongeacht het behaalde niveau. Zij wijst erop sterk gemotiveerd te zijn wat betreft haar studies en dat zij reeds behoorlijk Nederlands spreekt en schrijft. Zij acht de motivatie dienaangaande niet zwaarwichtig genoeg om de bestreden beslissing te staven.

Waar in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in haar land van herkomst, stelt verzoekster als volgt in haar verzoekschrift: *"Dat raadsman van verzoekende partij laat bemerken dat zij geen mogelijkheid had om een rechtszaak aan te spannen in de gegeven omstandigheden (minderjarig + politieke chaos) en gelet op het gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten, waaronder de politie en het gerecht die volledig afhankelijk zijn van de regering."* Vervolgens verwijst zij naar informatie van Landinfo met betrekking tot de politie en het juridisch systeem in Guinee van 20 juli 2011. Daarna stelt zij nog het volgende in onderhavig verzoekschrift: *"Het CG behandelt enkel de SB in het kader van artikel 48.4 C doch niet in het kader van artikel 48/4 b. Het CGVS geeft echter geen enkele reden aan waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekende partij , de informatiebronnen die verzoekende partij voorlegt en op basis van de Cedoca informatie ."*

2.2.1. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Waar verzoekster de schending inroept van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat artikel 2 van voormelde wet van 29 juli 1991 niet in paragrafen is onderverdeeld. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster stelt dat de negatieve beslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van haar vader, geen impact kan hebben op haar eigen asielaanvraag, dient vastgesteld dat uit de elementen in het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekster zich grotendeels baseert op dezelfde motieven als deze die door haar vader werden ingeroepen. De commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan; van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Tegelijkertijd dient erop gewezen dat ieder dossier individueel beoordeeld wordt, zodat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen door erop te wijzen dat zij niet gehoord werd in het kader van de asielaanvraag van haar vader.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoeksters jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoekster werd een voogd toegewezen, die haar van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoekster werd gehoord op het CGVS werd zij bijgestaan door haar voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op haar van toepassing is.

De Raad oordeelde in zijn arrest nummer 122 816 van 22 april 2014 als volgt met betrekking tot de asielaanvraag van verzoeksters vader:

“2.2.4.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Voorts wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5

juli 2007, nr. 173.197). In casu maakt verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk en slaagt zij er niet in concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er is geen enkele wettelijke bepaling die de commissaris-generaal oplegt om in voorliggend geval de dochter van verzoekende partij te horen. Dergelijke wettelijke verplichting zou enkel volgen uit een asielaanvraag ingediend door de dochter van verzoekende partij zelf, maar zij heeft tot op heden evenwel geen eigen asielaanvraag ingeleid. Het gegeven dat de dochter van verzoekende partij niet gehoord werd door de commissaris-generaal, is dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. Daarenboven toont verzoekende partij niet aan op basis van welke gegevens aangebracht door haar minderjarige dochter verwerende partij tot een andere beslissing zou dienen te besluiten.

[...]

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand verweer er niet in slaagt de motivering van verwerende partij dat het weinig plausibel overkomt dat de vader van R., een streng conservatief man, verzoekende partij enerzijds de hand van zijn dochter niet zou willen geven omdat hij wist dat zij een voorhuwelijkse relatie hadden en hij dit tegen de regels van de islam vond maar dat hij er anderzijds geen graten in zag om zijn dochter die reeds een voorhuwelijkse relatie had uit te huwelijken aan de militair M.C. en de motivering dat het geenszins geloofwaardig is dat de vader van R. na het huwelijk aan M. C. vrijwillig meedeelde dat zijn dochter voor het huwelijk reeds een relatie met verzoekende partij had en dat zij daarom niet happig was om met hem te trouwen, te weerleggen. Vooreerst ziet de Raad niet in op welke manier de uitleg dat R. op het ogenblik van haar huwelijk met M. C. nog niet zeker wist dat zij zwanger was en dat M. C. dit helemaal nog niet wist, dat het in Guinee niet ongevoel is dat de vader heel snel een huwelijk organiseert van zodra hij zich bewust wordt dat het meisje 'klaar' is om te huwen, dat zij na het huwelijk van R. geen contact meer heeft gehad met haar, tenzij eenmaal op de markt en dat zij huwde met een ander meisje, waaruit twee kinderen zijn voortgekomen, van aard is desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De opmerking van verzoekende partij dat de vader van R. niet geweten zou hebben en evenmin vermoed zou hebben dat zij seksuele relaties onderhielden, kan geenszins overtuigen, gezien verzoekende partij ongeveer 1,5 jaar een relatie heeft gehad met R. (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 13) en gezien de vader van R. weigerde dat verzoekende partij met R. zou huwen, precies omwille van deze voorhuwelijkse relatie, daar zij volgens de islam niet met elkaar mochten huwen. De motivering van verwerende partij dat het niet plausibel is dat de vader van R. enerzijds aan verzoekende partij weigert dat zij met R. zou huwen omwille van hun voorhuwelijkse relatie, maar anderzijds er geen graten in ziet om zijn dochter die reeds een voorhuwelijkse relatie had wel uit te huwelijken aan de militair M. C., blijft dan ook onverminderd overeind. Het verweer van verzoekende partij is evenmin van aard een ander licht te werpen op de uitgebreide motivering van verwerende partij dat het, rekening houdend met de informatie hieromtrent in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 18, deel 2), geenszins geloofwaardig is dat de vader van R. na het huwelijk aan M. C. vrijwillig zou hebben meegedeeld dat zijn dochter voor het huwelijk reeds een relatie had met verzoekende partij en daarom niet happig was om met hem te trouwen.

[...]

2.2.6.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de bewering van verzoekende partij dat verwerende partij er onterecht vanuit gaat dat A. geliefd was door haar (stief)vader M. C., waarna zij blijkt aan te geven dat er tussen beiden geen goede relatie was, een post-factumverklaring betreft. Immers werd door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 november 2013 nog verklaard dat zij niet weet hoe de relatie tussen A. en haar (stief)vader M. C. was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 16). Verwerende partij stelt dan ook terecht vast dat het geenszins geloofwaardig is dat M. C., louter op basis van beschuldigingen van zijn zus en zonder enige vorm van onderzoek, de twee vrouwen waarmee hij 11 jaar lang samenleefde, waaronder de dochter die hij als zijn eigen dochter beschouwde, zou vervolgen. Zelfs indien de zus van M. C. geweten zou hebben dat R. en verzoekende partij voor het huwelijk van R. en M. C. seksuele relaties hadden – een bewering waarover verzoekende partij overigens allerm minst zeker is – is het geenszins aannemelijk dat M. C., die bovendien reeds zelf op de hoogte was van de eerdere relatie tussen R. en verzoekende partij, op geen enkele manier de beschuldigingen van zijn zus nagaat. Dit geldt des te meer daar R. nooit aan de zus van M. C. zou hebben verteld dat A. niet van haar broer was.

[...]

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de argumentatie ter zake gestoeld is op het 'Formulier van samenstelling van familie' dat verzoekende partij op 15 januari 2013, in aanwezigheid van een ambtenaar en bijgestaan door een tolk, heeft laten optekenen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 16) en niet op de handgeschreven, ongedateerde 'Familiesamenstelling' van het Commissariaat-generaal (administratief

dossier, stuk 8), waarnaar verzoekende partij in haar verweer lijkt te verwijzen. Bovenstaand betoog is dan ook grotendeels irrelevant. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat de bestreden beslissing foutief stelt dat haar moeder overleden is, daar het haar vader betreft, is de Raad van oordeel dat dit een louter materiële vergissing betreft, die evenwel geen afbreuk doet aan desbetreffende motivering. Inderdaad blijkt uit de 'Samenstelling van familie' (administratief dossier, stuk 16) dat de vader van verzoekende partij overleden is. Evenwel blijkt hieruit evenzeer dat verzoekende partij desbetreffende vraag verstaan heeft, waardoor het feit dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingen zaken heeft laten optekenen dat R. nog in leven is (administratief dossier, stuk 16), dan ook verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

[...]

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat het gehoor van verzoekende partij desbetreffend als volgt verliep:

"- Wordt er in Guinee gehuwd tss verschillende etnieën?

(...)

Ja mensen van Kunya stam en Tanda sta kunnen met elkaar huwen.

-Wat met mensen vd Peul stam?

Mensen van Peul stam trouwen niet met mensen van andere stam. Behalve mensen van Kinsibhe, deze groep kan wel met mensen van Peul stam trouwen." (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2013, p. 8). Derhalve werd door verzoekende partij aanvankelijk duidelijk verklaard dat mensen van de Peul stam niet kunnen huwen met mensen van andere stammen, waarbij zij als enige uitzondering mensen van Kinsibhe opgeeft, die wel met Peul kunnen huwen. In het licht van deze bewering van verzoekende partij is het dan ook zeer bevreemdend dat volgens haar verklaringen M. C. een Malinké is en R. van de Peul stam is, en zij toch gehuwd zijn. Bovenstaand verweer, dat een loutere ontkenning betreft van de door haar gegeven verklaring tijdens het gehoor op het Commissariaatgeneraal, is geenszins van aard de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

[...]"

Waar verzoekster verder aanvoert dat zij omwille van haar handicap teruggetrokken leefde en vaak op haar kamer bleef, komt zij niet verder dan het uiten van *post factum*-verklaringen, die de motieven van de bestreden beslissing niet kunnen weerleggen. Noch verzoekster, noch haar raadsman, noch haar voogd hebben hieromtrent iets verklaard tijdens het gehoor op het CGVS (administratief dossier, stuk 4), terwijl verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen".

Waar verzoekster omschrijft hoe de relatie tussen haar en (M.C.) zou zijn geweest, dient nogmaals gewezen op hetgeen hieromtrent in voormeld arrest van 22 april 2014 werd gesteld: "Verwerende partij stelt dan ook terecht vast dat het geenszins geloofwaardig is dat M. C., louter op basis van beschuldigingen van zijn zus en zonder enige vorm van onderzoek, de twee vrouwen waarmee hij 11 jaar lang samenleefde, waaronder de dochter die hij als zijn eigen dochter beschouwde, zou vervolgen. Zelfs indien de zus van M. C. geweten zou hebben dat R. en verzoekende partij voor het huwelijk van R. en M. C. seksuele relaties hadden – een bewering waarover verzoekende partij overigens allerminst zeker is – is het geenszins aannemelijk dat M. C., die bovendien reeds zelf op de hoogte was van de eerdere relatie tussen R. en verzoekende partij, op geen enkele manier de beschuldigingen van zijn zus nagaat. Dit geldt des te meer daar R. nooit aan de zus van M. C. zou hebben verteld dat A. niet van haar broer was."

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster na een jaar in een OKAN-klas in het tweede middelbaar zou mogen instappen, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Aangezien hoger kwam vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters asielrelaas, is haar uiteenzetting over het feit dat zij geen rechtszaak kon aanspannen en haar verwijzing naar het functioneren van de politie en het juridisch systeem in Guinee in onderhavig verzoekschrift, niet relevant.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Dient vastgesteld dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in je land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische gewelddaden en andere gelijkaardige daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de Guinese politie, naar aanleiding van betogingen van politieke aard. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste oppositiepartijen omwille van de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze parlementsverkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013. De definitieve resultaten, namelijk de overwinning van de Rassemblement du peuple de Guinée (RPG) en zijn bondgenoten, werden in november 2013 door het Hooggerechtshof geldig verklaard. Sinds januari van dat jaar zetelen de oppositiepartijen binnen de nieuwe Nationale Vergadering die werd ingevoerd, met uitzondering van de Parti de l'espoir pour le développement national (PEDN) van Lansana Kouyaté. Sindsdien viel er geen enkel belangrijk incident meer op te tekenen. De volledige resultaten zijn inmiddels definitief. Sinds 2014 waren er verschillende betogingen evenals een stakingsbeweging. Sommige betogingen hebben aanleiding gegeven tot enkele confrontaties die verschillende gewonden hebben veroorzaakt, maar andere betogingen zijn echter rustig verlopen.

Artikel 48/4 §2 c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kan worden als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan van een gewapend conflict aan. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie bestaat in het land. In het licht van al deze elementen moet men derhalve besluiten dat we op dit moment in Guinee niet worden geconfronteerd met een situatie die binnen het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 c (zie verder « Landeninformatie », COI Focus “Guinee: Veiligheidssituatie”, oktober 2013 + addendum, juli 2014).”

Deze vaststellingen worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS